

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Anden behandling af lovforslag nr. L 66: Forslag til lov om ændring af lov om translatører og tolke og lov om dispachører. (Ophævelse af krav om indfødsret, bopæl og alder samt indførelse af mulighed for elektronisk ansøgning om beskikkelse og elektronisk beskikkelse).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 27/10 2004. Første behandling 11/11 2004. Betænkning 1/12 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Anden behandling af lovforslag nr. L 67: Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsfremme. (Regler om industrisamarbejde ved køb af forsvarsmateriel og betaling for akkrediteringsydelse)

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 27/10 2004. Første behandling 11/11 2004. Betænkning 1/12 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Forhandling om redegørelse nr. R 4: Undervisnings-, videnskabs-, kultur- og økonomi- og erhvervsministerens redegørelse af 18/11 2004 om anerkendelse af realkompetencer i uddannelserne.

(Redegørelsen anmeldt 18/11 2004. Redegørelsen givet 18/11 2004. Meddelelse om forhandling 18/11 2004).

Forhandling

Gitte Lillelund Bech (V):

Som jeg har nævnt mange gange før fra denne talerstol, så ser vi i Venstre uddannelse som nøglen til fortsat vækst og velstand. Det er stor viden og brugbare kompetencer, som fremover skal sikre Danmarks konkurrenceevne og omstillingsparathed, og en stor del af denne viden og disse kompetencer får vi via det kompetencegivende uddannelsessystem.

Men mange af os oplever også, at vi i andre sammenhænge tilegner os kompetencer i forbindelse med foreningsarbejde, gennem vores job eller via folkeoplysningen. Ofte er disse kompetencer ikke direkte dokumenterede. Det kan derfor være svært at få kompetencerne godskrevet i forbindelse med ønsker om yderligere uddannelse.

I Venstre ønsker vi, at man uddanner sig gennem hele livet. Hvis vi skal fastholde en høj beskæftigelse og skal kunne klare os i den globale konkurrence, kan vi ikke regne med, at en kom-

petencegivende uddannelse, der er færdiggjort for mange år siden, betyder, at den enkelte er fuldt opdateret hele tiden med den nyeste viden.

Samtidig synes vi, det er naturligt, at efter- og videreuddannelse bygger på de erfaringer og dermed også de realkompetencer, som den enkelte har erhvervet sig uden for det ordinære kompetencesystem. Det kan være i job så vel som i fritiden.

Regeringens forslag om anerkendelse af realkompetence ved at få foretaget en realkompetencevurdering er en god vej at gå. Herved får vi alle mulighed for at få vurderet og dokumenteret de kompetencer, vi allerede har, hvilket giver os mulighed for at efter- og videreudanne os uden at skulle tage noget to gange. For vi kan langt mere, end vi har papir på, og jeg tror også, at vi alle sammen finder det motiverende, når der lægges vægt på det, som vi rent faktisk kan.

Anerkendelse af realkompetence sker allerede i nogle uddannelser i dag. På voksen- og efteruddannelsesområdet er der i arbejdsmarkedsuddannelserne og i den grundlæggende voksenuddannelse mulighed for en individuel kompetencevurdering, der sigter på at anerkende den enkeltes realkompetence.

Inden for de grundlæggende erhvervsrettede uddannelser indgår der også kompetencevurdering, når man skal udarbejde elevens personlige uddannelsesplan. Erfaringerne fra disse uddannelsesområder viser, at den enkelte får en mere målrettet uddannelse og tilsvarende, at virksomhederne oplever, at det kvalificerer deres efterspørgsel og styrker uddannelsesindsatsen, når en uddannelsesplan baseres på en konkret vurdering af den enkelte medarbejders kompetencer.

Konkret medfører en kompetencevurdering i forhold til eksempelvis arbejdsmarkedsuddannelserne, at der på baggrund af en analyse af den enkeltes kompetencer i forhold til jobkravene kan sammensættes en uddannelsesplan, der helt konkret beskriver, hvilke uddannelsesforløb personen skal gennemgår for at nå de relevante kompetencekrav.

Regeringens udspil til anerkendelse af realkompetencer generelt bygger jo på stort set samme koncept. Inden for de enkelte uddannelsesområder skal vi skabe bedre muligheder for at få en individuel vurdering af realkompetencen, og man skal selv være med til at dokumentere det, man rent faktisk kan.

Jeg ser anerkendelse af realkompetencer som en mulighed for især kortuddannede til at få be-

vis på, hvad de kan og som et afsæt i forbindelse med jobskifte eller yderligere efter- og videreuddannelse.

Kl. 12.10

Anerkendelse af realkompetencer skal jo være åben for alle på alle niveauer, men jeg tror i første omgang, at det primære fokus og det naturlige fokus vil være på, hvordan man anerkender realkompetence for kortuddannede.

Næste skridt bliver udviklingen af de redskaber, der er nødvendige for uddannelsesinstitutionerne, således at de kan komme til at vurdere realkompetencen. Der kan man måske kigge ud over landets grænser for at hente inspiration. Anerkendelse af realkompetencer er nemlig ikke kun et dansk ønske, men i lige så høj grad et nordisk eller et europæisk ønske; både Holland, Frankrig og Norge er i fuld gang med tilsvarende initiativer, og på europæiske plan arbejdes for etablering af et europæisk CV.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi i Venstre ser frem til de næste skridt, som regeringen har tænkt sig at tage på området.

Carsten Hansen (S):

Jeg vil starte med at rose regeringen for at tage det her initiativ. Jeg synes, det er vigtigt at få det sat på dagsordenen. Det, at man nu tager udgangspunkt i, hvad det enkelte menneske kan, og hvor de er, og at det ikke er et spørgsmål om, hvad de skal have for at komme videre i en uddannelse, kan jeg godt lide, og det kan vi godt lide i Socialdemokratiet.

Når det så er sagt, så tror jeg også, at hvis vi kigger på de udfordringer, vi står overfor, globaliseringen, vidensamfundet og andre ting, står vi over for nogle udfordringer, som ligner dem, man i sin tid, helt tilbage i 1800-tallet, stod over for med et landbrug, der var på vej ned, med ekspanderende billige kornpriser osv. Dengang kom andelsbevægelsen jo til Danmark. Senere stod man over for en gryende industrialisering, og der kom fagbevægelsen og hele samarbejdet med arbejdsgiverne. Jeg tror, at vi nu står over for nogle lignende udfordringer med innovationsamfundet, det udviklende samfund. Derfor er det nødvendigt at finde nogle metoder, der gør, at vi tilpasser vores uddannelsessystem til den nye virkelighed, vi lever i, hvis vi skal overleve som vidensamfund.

Jeg vil så blot, når jeg kigger på de initiativer, der er taget – jeg vil ikke bruge lang tid på dem – gøre opmærksom på, at man jo fra regeringens side har skåret næsten 4 mia. kr. væk på voksen-

og efteruddannelse, alene 0,5 mia. kr. sidste år. Det passer som en knyttet næve til et blått øje til de udfordringer, vi står overfor. Men det skal ikke tage glæden væk fra, at her er der i hvert fald noget, vi kan arbejde videre med.

Når jeg ser på redegørelsen, vil jeg sige, at der står vejledningen jo fuldstændigt centralt. Det er vejledningen til det enkelte menneske, vejledningen i at komme videre osv. Her må jeg sige, at vi savner en voksenvejledningsreform. Jeg mener, og vi mener, at det er forudsætningen for, at den her reform kan virke efter hensigten.

Der er i stort set alle afsnit henvist til vejledning. Vejledning står meget centralt. Vi står i dag med mange forskellige voksenvejlederuddannelser, mange forskellige voksenvejledningsordninger, og jeg tror, det er nødvendigt, hvis vi skal have den her reform til at komme på plads, at vi får talt sammen om, hvordan vi kan lave en voksenvejledningsreform, der passer til de fælles målsætninger, som jeg tror at vi har på det område.

Jeg vil også sige noget andet, hvor jeg synes at der mangler nogle ting. Jeg kender en meget dygtig mand, der er elektrikerformand, og selv om der ikke var arbejdsløse elektrikere i 2000 og 2001 under den forrige regering, var der sgu alligevel nogle, der gik arbejdsløse. Så spurgte jeg: Kære Jørgen, hvordan kan det være, at de der elektrikere er arbejdsløse? Så sagde han: Carsten, det er jo ikke, fordi de ikke er fagligt dygtige, de har taget alle efteruddannelser, det er heller ikke, fordi de ikke kan løfte opgaven, men de er ikke efterspurgte, og de ryger sgu ud af skurvognen eller kantinen i løbet af en uge, fordi man ikke kan holde ud at være sammen med dem.

Hvad er det så, jeg vil med det? Jo, jeg mener, at de sociale, menneskelige og almene kompetencer er betydeligt nedjusteret i det udspil her. Jeg tror, at det er nødvendigt for at løfte området for en række af de mennesker, at vi også fokuserer på det.

Når jeg har det med, er det, fordi man jo på det område siger, at folkeoplysning kan komme indover. Jeg tror i virkeligheden, at folkeoplysningen kan bidrage til det, vi kalder skæve kompetencer, og kan bruges til at få anerkendt de kompetencer, som mennesker får på deres arbejdsplads eller i deres fritid på en helt anderledes måde. Her synes jeg, at man for meget alene fokuserer på det, der kan vejes og måles sådan i den almindelige uddannelse, i den hårde kompetenceindustri.

Derfor tror jeg, det er nødvendigt, at vi i den debatfase, der er lagt op til, aktivt prøver at inddrage folkeoplysningen. Der er 1,4 millioner mennesker, der hvert eneste år helt frivilligt uddanner sig under folkeoplysningen, og jeg tror i forhold til det at stille tilbud til rådighed, at det bl.a. er en af vejene.

Kl. 12.15

Så vil jeg sige med hensyn til den fase, der fører frem til, at man kan få realkompetencen anerkendt, at der er jeg helt overbevist om, at grundlaget i redegørelsen måske er lige løst nok, nemlig det, at der i øvrigt er en dokumentationsfase, hvor man skriver, at det er den enkeltes eget ansvar. Der tror jeg, at for dem, som har det største behov for at komme videre, og som måske i virkeligheden har nogle kompetencer, der kunne bruges, kunne vi med fordel – for den kortuddannede gruppe, vi taler om – inddrage en dokumentationsfase, inden man når frem til den fase, hvor man kommer i gang med kompetenceafklaringen.

Der vil jeg opfordre til, at man inddrager hele det folkeoplysende led og det, vi kan kalde folkeoplysning i arbejdslivet, på en anden måde, end det er lagt op til. Men jeg opfatter det som et udspil, som vi kan diskutere og snakke om. Jeg tror virkelig, at der er noget at hente i forhold til de grupper.

Så er der et andet område, jeg vil pege på, og som jeg tror er centralt i forhold til redegørelsen, og det er der ikke gjort så meget ud af. Det er hele det forhold, at der er nogle mennesker, der har nogle barrierer over for overhovedet at komme i gang med en uddannelse, og her tænker jeg på dem, som er læse/stavesvage, og de ordblinde. Der tror jeg faktisk – og jeg har noteret mig de ændringsforslag, der er til FVU-loven og SVU-loven – at vi ved at lave en massiv indsats sammen med det at få kompetenceafklaring gjort til en ret kunne gøre mange gode ting. Jeg tror faktisk på, at vi kunne give alle de kortuddannede et relevant tilbud. Jeg tror også, at vi kunne brede det her ud både til vejledning og til opsøgning, og der tror jeg, den opsøgende virksomhed er vigtig.

Lad mig så understrege, at jeg mener – vi mener – at det skal være en klar ret, at alle i det her land skal have tilbud om at få en kompetenceafklaring, og dermed vil jeg også sige, at vi er betænkelige ved den brugerbetaling, der er lagt ind for dem, som har taget en uddannelse.

Men når det er sagt, vil jeg sige, at jeg tror, vi kan finde hinanden. Vi vil gerne tage den dis-

kussion, men der er nogle barrierer, vi skal have set på, og vi mener, der skal lidt flere skillinger med. Men vi vil gerne med hensyn til samarbejdet sikre, at vi kommer videre i forhold til den store gruppe og i forhold til at få nogle fælles målsætninger indfriet i forbindelse med de udfordringer, der ligger i forhold til globaliseringen og innovationssamfundet.

Louise Frevert (DF):

Hvor er det positivt, når det endelig lykkes, at fire ministerier kan komme overens om en redegørelse, der oven i købet er så givtig for fremtiden. Denne redegørelse anser Dansk Folkeparti for at være en rigtig god redegørelse, også fordi den indikerer, at vi er på vej i den rigtige retning – lige ind i fremtiden.

Allerede på nuværende tidspunkt er det jo muligt inden for visse områder, eksempelvis AMU og GVU, at realkompetencevurdere, men denne redegørelse for realkompetencevurdering går jo flere skridt videre. Jeg vil sige, at de eksempler, der er i redegørelsen, på personer, som får vurderet deres reelle tilegnede kompetencer – som jeg egentlig ynder at kalde det – synes jeg egentlig siger, hvad der skal siges om hele redegørelsen, og hvor givtig den er for hele uddannelsesområdet.

Realkompetence er jo et, synes jeg, lidt kunstigt ord, som man har måttet forklare mange steder, fordi specielt ældre ikke rigtig kan forstå, hvad princippet bag det egentlig er. Det handler jo i virkeligheden om en faglig og saglig indsigt og kunnen på et bestemt område, færdigheder kan man også kalde det. Er der så flere områder, hvor man har en indsigt og er fagligt kvalificeret, kan det tælles sammen i en større sammenhæng. Så jeg vil nærmere sige, at det skulle være formuleret som en reel faglig og saglig indsigt. Nu har man valgt at kalde det realkompetence, men det skal så sandelig ikke skille os ad. Det skal bare defineres, så borgerne kan forstå, hvad det er, vi siger, og vi har en fælles terminologi.

Ikke alene vil man nu kunne vurdere folk efter deres boglige tillærte kompetencer, men også efter de kompetencer, de eksempelvis har tilegnet sig ved frivilligt arbejde i foreninger og andre steder, og hvor de har kunnet yde en indsats, som har kunnet give dem noget erfaring, som også rent menneskeligt kan komme dem til gode i et job eller i en efteruddannelsessituation.

Det, der vil være vigtigt at pointere for Dansk Folkeparti, er, at uddannelsernes kvalitet og ni-

veau fastholdes, det vil sige at man ikke kan få tilskrevet en kompetencegivende uddannelse ved at have været halvdelen af uddannelsesstiden på en institution som ufaglært medhjælper eller eksempelvis har brugt al sin fritid i 2 år på at være tennistræner i en klub. Vi taler om at tilskrive en vurdering, at løfte personens kompetencer, som er erhvervet over en årrække, op til at kunne bruges i en uddannelse, for hvorfor blive uddannet inden for et lille område to gange, som det bl.a. også er nævnt i redegørelsen.

KI. 12.20

Den vejledningsportal, som er udviklet i tilknytning til regeringens ungdomsvejledningsreform, kommer nu også til at indeholde information og vejledning om kompetencevurdering og vil også kunne forklare brugerne, hvordan de selv kan benytte sig af en afklaring og dokumentation af realkompetencer i forbindelse med en individuel kompetencevurdering.

Det, der er vigtigt, er, at det er en individuel kompetencevurdering, og det vil sige, at borgerne nu også skal være mere opmærksomme på at få dokumentation for nær sagt alt, hvad man foretager sig. Det er udmærket at være opmærksom på, at anbefalinger og andet, som man måske ikke før har syntes var vigtigt, nu vil komme til at betyde noget i en større sammenhæng.

Jeg har heller ikke tidligere lagt skjul på, at vi forventer os meget af hele vejledningsreformen og vejledningsindsatsen. Vejledning er alfa og omega, også når det drejer sig om efteruddannelse. Jeg tror, at når først man får sat skub lige nøjagtig i de her tiltag, så vil der være mange, der vil få blod på tanden og gå i gang med en efteruddannelse på en helt anden måde, end de har gjort tidligere.

Redegørelsen er jo også meget ambitiøs, da man mener, at der på længere sigt skal etableres nogle instanser tilknyttet de pågældende uddannelsesinstitutioner, som vil kunne varetage en realkompetencevurdering.

Når så alle disse positive ord er blevet sagt, så synes jeg, at der mangler én ting i denne her redegørelse – men jeg ved også godt, at det ikke er kutyme at have dette i en redegørelse. Jeg kan blive lidt klam i håndfladerne over, hvad det vil komme til at koste med de ekstra ressourcer, der skal sættes ind. Men det er jo noget, man kan vende tilbage til, og det kommer vi også til.

Alt i alt mener Dansk Folkeparti, at det er et udmærket tiltag, og at det er noget, som vil være til stor gavn for vore borgere i Danmark.

Helle Sjelle (KF):

Med denne redegørelse lægger regeringen op til en drøftelse af en udbygning af mulighederne for anerkendelse af den enkeltes realkompetencer. Den drøftelse har vi set frem til. Det skyldes, at anerkendelse af disse kompetencer medfører mange fordele så vel for den enkelte som for hele samfundet.

I Det Konservative Folkeparti er vi derfor glade for, at regeringen nu vil gå endnu længere i bestræbelserne på at åbne mulighederne for en anerkendelse af realkompetencerne.

Først og fremmest er det af stor betydning for den enkelte, at han eller hun kan få anerkendt de kompetencer, vedkommende reelt har, hvad enten de er erhvervet i det formelle uddannelsessystem, igennem erhvervsarbejde eller igennem deltagelse i folkeoplysnings- eller foreringsarbejde. Kort sagt bør de kompetencer, den enkelte har og kan anvende, naturligvis anerkendes.

Så er det mindre vigtigt, præcis hvor vedkommende har erhvervet disse kompetencer. Har man mange års erfaring inden for et fag, bør det naturligvis tages i betragtning, også selv om man måske ikke har en formel uddannelse bag sig. Det er af stor betydning for den enkelte og den enkeltes muligheder for at bruge sin viden og færdigheder. Det bør derfor i højere grad være muligt for den enkelte at anvende eller bygge videre på den viden eller de færdigheder, vedkommende har i forvejen i forbindelse med en uddannelse, hvad enten det drejer sig om at påbegynde, afslutte eller få forkortet et uddannelsesforløb.

Alternativt kan det virke som en unødigt forhindring, hvis man er nødt til at gennemgå et helt uddannelsesforløb, til trods for at man har en indgående viden og færdigheder inden for det pågældende område. Det er ærgerligt for den, der møder forhindringer, og det er et tab for samfundet, fordi det medfører en masse spildte ressourcer. Hvis man derimod anerkender kompetencerne, vil det skabe nye muligheder for den enkelte så vel i erhvervslivet som i uddannelsessystemet.

Men en anerkendelse af realkompetencer er naturligvis ikke kun noget, den enkelte vil drage fordel af. Det vil også betyde et løft for hele erhvervslivet.

I Danmark står vi i øjeblikket over for en massiv udflytning af arbejdspladser til fjernere egne, ligesom vi kan se frem til en endnu større international konkurrence i fremtiden. Vi kan ikke

flygte fra globaliseringen, og det skal vi naturligvis heller ikke. Vi bør derimod se os om efter, hvilke muligheder der er for at imødekomme den stigende konkurrence. Det kræver, at vi udnytter alle de ressourcer, vi har.

Der er mere end nogen sinde før brug for livslang læring, og her er det naturligvis oplagt, at man bygger videre på det, man allerede kan.

I Det Konservative Folkeparti mener vi derfor, at det er positivt, at anerkendelsen af realkompetencer medtænkes i alle dele af vores uddannelsessystem. Således kan vi få et uddannelsessystem, der er så fleksibelt som muligt, og som forstår at udnytte den enkeltes viden og færdigheder.

Når det er sagt, er det dog vigtigt at pointere, at vurderingen af realkompetencer skal foregå efter pålidelige og ikke mindst sikre metoder. Det er afgørende for uddannelsessystemet, at der er tillid til den vurdering, der foretages af hver enkelt persons viden og kvalifikationer.

Vi mener, at de fremgangsmåder, der nævnes i regeringens redegørelse, i høj grad kan være med til at sikre en pålidelig vurdering af den enkeltes kompetencer. Samtidig er det naturligvis vigtigt, at uddannelsens kvalitet og niveau fastholdes.

Kl. 12.25

Anerkendelse af realkompetencer må ikke føre til, at hverken uddannelsessystemet eller erhvervslivet kan sætte spørgsmålstejn ved de kompetencer, der bliver anerkendt.

Vi mener, det er positivt, at redegørelsen lægger op til en høj grad af vejledning og støtte til dokumentation, vurdering og anerkendelse af kompetencer, og at det fremstår som et sammenhængende tilbud. På den måde kan man sikre, at vurderingen foregår så – forhåbentlig – objektivt som muligt, og at der ikke kan sættes spørgsmålstejn ved de kompetencer, der bliver anerkendt.

Således er vi alt i alt i Det Konservative Folkeparti meget positivt indstillet over for anerkendelse af realkompetencer, og vi mener, at regeringen har taget et skridt i den rigtige retning ved at åbne op for en udbygning af mulighederne for anerkendelse af realkompetencer.

Aage Frandsen (SF):

Redegørelsen handler om anerkendelse af realkompetencer. Det er lidt interessant med det ord realkompetence; i virkeligheden er det jo underligt, at vi skal sige realkompetence, for kompetence er vel ordet, der skulle anvendes. Det er,

som om der er noget, der hedder kompetencer, og så er der noget, der hedder de rigtige kompetencer, nemlig realkompetencer. Det er, fordi vi forfladiger det danske sprog somme tider.

Der er også nogle, der laver en opstart. De begynder sådan set, men de kalder det en opstart. Der er også nogle, der åbner op. Men man kan sådan set ikke åbne i.

Så er der nogle, der nu vælger at sige, at der er noget, der hedder realkompetencer. Jamen kompetencer skulle da være meget reelle, og derfor synes jeg, at man skal bruge udtrykket kompetencer i stedet for at tale om realkompetencer.

Det kan hænge sammen med, at vi har en diskussion om, hvad kompetence er for noget. Og realkompetence må vel så være de reelle kompetencer, som ligger neden under de formelle kompetencer.

Når vi har haft diskussioner i Folketinget og andre steder om, hvad kompetencer er for noget i uddannelser, hvor vi er nogle, der har argumenteret for et bredere kompetencebegreb end kun i forhold til det mere eksamensorienterede, så er det, fordi vi i virkeligheden talte om realkompetence. Det vil sige, at jeg har brugt ordet kompetence, hvor ministeren i virkeligheden har talt om realkompetence.

Jeg kan slet ikke være uenig i noget som helst i den redegørelse, overhovedet ikke. De tre ministre, nej, fire ministre er det jo – det er jo i øvrigt også mange til at lave en redegørelse, men det skal man ikke bebrejdes – har også skrevet en kronik, hvor man på en rent sprogligt endnu mere let måde formulerer sig om de her ting. Der er bl.a. en sætning, der lyder sådan:

Opgaven lyder simpel, men er svær: Hvordan identificerer og dokumenterer vi reelle kompetencer, og hvordan anerkender vi dem?

Helt enig, det er den rette problemstilling.

Så er der en anden sætning, som jeg mener er unfair, urimelig, over for de danske arbejdsgivere, i den samme kronik, der siger:

Derfor er det et stigende problem, at arbejdsgiverne er vænnet til udelukkende at se på eksamenspapirer og særlige evner/erfaringer for at opfylde lige bestemt én funktion.

Det mener jeg ikke er en rimelig beskrivelse af danske arbejdsgivere i dag. Mit indtryk af masser af unge mennesker, når de skal ud og søge job, er, at de selvfølgelig har nogle eksamenspapirer, og det lægger arbejdsgiverne også vægt på at de har, men det er i virkeligheden ikke det, de bliver ansat på. De bliver ansat på

deres, om man vil, realkompetencer og ikke på det der kompetencepapir, som et eksamenspapir er.

Jeg mener, at danske arbejdsgivere i langt højere grad, end man får indtryk af her, er opmærksomme på, at der er masser af andre kompetencer, som man ikke kan læse af et papir. Og det er jo det, som er vigtigt i uddannelsesdiskussioner, nemlig at vi anerkender og forstår, at der er en masse kompetencer, som aldrig nogen sinde kan komme på papir.

Man kan ikke gå til eksamen i personlig kompetence. Man kan ikke gå til eksamen i sociale kompetencer. Man kan selvfølgelig som en del af en eksamen have bevis, at man har nogle sociale kompetencer, fordi man har kunnet samarbejde med andre. Jeg er fuldstændig enig med regeringen, men jeg synes bare ikke, regeringen selv altid har levet ordentligt op til det. I de diskussioner, vi har haft her i Folketinget, synes jeg, regeringen i for høj grad har lagt vægt på et noget mere snævert kompetencebegreb, end der ligger her, og derfor glæder jeg mig meget over det.

Kl. 12.30

Men det betyder også, at regeringen må være helt forpligtet til at leve op til det og identificere, hvad rigtige kompetencer er – jeg ville bare kalde det kompetencer, men regeringen kalder det realkompetencer – og dokumentere, hvad det er for noget. Det er det, vi skal nå frem til. I dag gør masser af arbejdsgivere det, når de ansætter mennesker, at de bruger et langt bredere kompetencebegreb, end regeringen somme tider gør, og vi må gøre det på samme måde i uddannelsesmæssig sammenhæng, når vi skal finde ud af, hvem der kan komme ind på de forskellige uddannelser.

Jeg siger ikke, at kvote 2-systemet var det eneste ideelle. Det kan godt være, det skal modificeres, og det har vi også talt for, men det havde et bredere kompetencebegreb end lige netop eksamener, og derfor synes jeg, at det, regeringens fire ministre i kronikken beskriver som det rigtige, lever regeringen ikke selv op til. Når man kritiserer danske arbejdsgivere for at være vænnet til udelukkende at se på eksamenspapirer, mener jeg ikke, det er korrekt, og jeg mener desværre, at regeringen i for høj grad har været vænnet til at se på eksamenspapirer.

Derfor glæder det mig meget, hvis redegørelsen er udtryk for, at regeringen erkender, at kompetence er et bredere begreb end kun et eksamensresultat. Her i tilværelsen skal man glæ-

des over det gode og positive, når der er mulighed for det, ligesom man skal skælde ud over det negative, som regeringen gør. Det har vi gjort ved masser af lejligheder, og det synes jeg der har været grund til, når regeringen har forfægtet et efter min mening meget snævert kompetencebegreb.

Jeg synes, vi skal lade være med at tale om realkompetencer. Jeg går ind for, at vi skal anerkende begrebet kompetencer, for ordet realkompetencer mener jeg er en af de dobbeltkonfekter, som forfladiger sproget. Hvis man bruger det for meget, vil det om 5-6 år, måske endda bare om 2-3 måneder, være sådan, at ordet kompetence i virkeligheden ikke engang betyder kompetence, fordi man har et finere ord. Det er ligesom med »godt«, det er jo i virkeligheden ikke godt, nej, »ualmindelig godt« er godt, og på samme måde er der en række andre områder, hvor vi forfladiger ordene. Her synes jeg, Undervisningsministeriet bør være opmærksom på, at vi også har et ansvar for det sproglige. Jeg ved godt, det måske i højere grad er kulturministeren, der har ansvaret for det danske sprog, men jeg føler egentlig, at vi alle sammen har det.

Vi går varmt ind for masser af de ting, der ligger i redegørelsen. Det er bare et spørgsmål om at komme fra ord til handling, og vi er som sagt varme tilhængere af et bredt kompetencebegreb, så ordet realkompetence vil jeg herefter ikke bruge mere.

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er bange for, at vi fra radikal side ikke har så stor selvdisciplin eller sproglig disciplin, at jeg kan udstede den slags dydighedsløfter om ikke at ville bruge bestemte ord i fremtiden, men et eller andet sted vil mit indlæg i vid udstrækning følge op på de indlæg, der har været for nærværende.

Jeg synes også, det er rigtigt at sige, at når regeringen har fået fat i noget, som er godt, noget, som er perspektivrigt, og noget, som har vidtrækkende konsekvenser, skal man ikke stå og spørge efter en sammenhæng med resten af politikken. Så skal man glæde sig over den gode begyndelse og håbe, at den kan blive en ny vej til det, der er afgørende for, at vi kan løfte de udfordringer, Danmark står over for.

Det er et virkelig interessant statement, der står på bagsiden af redegørelsen. Der står, at Danmark har mange og uanede kompetencer, når det handler om at tage de udfordringer op, som følger af udviklingen på arbejdsmarkedet

og i verden omkring os, og dette potentiale skal vi blive bedre til at synliggøre, udnytte og bygge videre på ved at sætte det, den enkelte person faktisk kan, i centrum. Det synes jeg er en meget afgørende formulering. Den er et nybrud og et opgør med den ensidige fokusering på og prioritering af formelle kompetencer, regeringen hidtil har stået for.

Denne formulering er virkelig interessant, fordi den også afspejler et tilløb til et andet danmarksbillede – et danmarksbillede, hvori vi i højere grad ser indad på Danmark, på det, vi kan, det, som gør os unikke og har bibragt Danmark en unik position i den globale konkurrence og det globale samfund. Den afspejler ikke kun en interesse for en sammenligning af de gennemsnitlige målelige præstationer, men også interesse for og nysgerrighed over det, et menneske rent faktisk kan lære.

Kl. 12.35

Ideen om, at det, den enkelte kan i forvejen, skal være det, man bygger videre på, er ikke ny, hverken i virkelighedens verden eller politisk set. I virkeligheden er det vel det, man meget ofte ser, når et menneske bliver ansat i en stilling: Der er et formelt grundlag, der er nogle beviser på det ene og det andet, men det, der slår igennem, og det, der gør, at ansættelsen bliver realiseret, er netop det, som den enkelte står for i ansættelsessituationen.

Politisk har der både i Danmark og på europæisk plan gennem de sidste 5-10 år været arbejdet med ideen om at anerkende det, folk faktisk kan, uanset hvor de har samlet det op. Det er vigtigt i sig selv, for uanset om vi har systemerne, og uanset om vi har indsigt, kan folk jo det, de kan, uanset hvad papiret viser.

Dermed er også sagt, at det er vigtigt, at denne type vurdering og denne type tænkning gælder for alle. Det er jo ikke kun kortuddannede, der kan blive klogere uden at læse en bog på en statsautoriseret skolebænk, det gælder vel ret beset os alle sammen. Det gælder også mennesker med lange uddannelser, både professionsrettede og akademiske uddannelser – ja, nogle vil måske endda sige, at det vigtigste, vi lærer, lærer vi helt andre steder end dér, hvor vi er i gang med lange, teoretiske uddannelsesforløb. Det er jeg nu ikke enig i, men jeg er fuldstændig enig i, at også for mennesker med en lang uddannelse er det helt afgørende at se på den realkompetence, som er til stede, og som er det, man skal bygge videre på.

Vi håber meget fra radikal side, at redegørelsen bliver et vendepunkt i regeringens politik. Vi håber, regeringen vil drage konsekvensen og holde op med hele tiden at tale om formelle kompetencer og test og prøver som det, der er regulerende og motiverende og det, der bringer Danmark fremad. Vi håber, man i stedet vil tale om det, som danskerne faktisk kan, og tage udgangspunkt i den stolthed og den kompetence, som har bragt os frem til det, vi er i dag. Så klarer vi nok også det, der kommer, hvis vi står sammen om, at det, vi har lært, er det, der vil bringe os videre, uanset om det er formelt registreret eller ej.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Der er simpelt hen gået et lys op for regeringen. Der er faktisk andre kvaliteter og kvalifikationer i livet end dem, der står på eksamensbeviset, og det er fantastisk, at regeringen er nået frem til den erkendelse, som jo er indlysende rigtig. Et menneskes aktiviteter og handlinger er selvfølgelig med til at give den enkelte viden, færdighed og kompetencer, men ikke alt, hvad et menneske lærer, ikke alt, hvad man kan, og ikke alle menneskers kompetencer står på et karakterblad.

At sikre, at det, man kalder realkompetencer, vurderes og bruges, er selvfølgelig ualmindelig fornuftigt. Vi kan blot ærgre os lidt over, at regeringen stadig tror, at man kan måle og veje alting, selv når vi taler om denne type kompetencer.

Som det står på side 5 i redegørelsen, er det ærlig talt noget rod, hvis den enkelte skal lære det samme to gange, fordi man ikke kan finde ud af at anerkende kompetencer, der ikke er skrevet ned på et eksamensbevis, og på baggrund af redegørelsen skal realkompetencer nu medtænkes i hele uddannelsessystemet. På side 3 står der, at det enkelte menneskes samlede kompetencer skal sættes i centrum, og redegørelsen lægger op til, at anerkendelse af realkompetencer medtænkes i alle dele af uddannelsessystemet. Det kan selvfølgelig medføre, som der også står, en mere målrettet uddannelsesindsats og en bedre udnyttelse af de økonomiske ressourcer. Det er jo alt sammen meget fornuftigt, og i Enhedslisten er vi meget enige i, at det er vigtigt at anerkende menneskers reelle kompetencer.

På papiret ser redegørelsen også fornuftig ud, men som sædvanlig er det altså sådan, at regeringen mere er til flotte ord, end regeringen

egentlig er til handling. Hvorfor i alverden skal der være brugerbetaling på muligheden for at få anerkendt sine reelle kompetencer? Hvorfor laver regeringen som sædvanlig noget, hvor der ikke følger penge med, men hvor folk selv skal betale?

I redegørelsen lægger regeringen op til, at der introduceres deltagerbetaling, hvis man skal have lavet en individuel kompetencevurdering, og selv om brugerbetalingen skal være gradueret, er det selvfølgelig med brugerbetaling her som alle andre steder: Den vil virke som en barriere for, at det faktisk sker.

Imidlertid kun noget, som skal komme dele af befolkningen til gode, nemlig de voksne. Det er først og fremmest i voksen- og efteruddannelserne, regeringen lægger op til, at det skal kunne anvendes, og det synes vi er lidt mærkeligt.

Kl. 12.40

Hvad er der blevet af fleksibilitet, målrettet uddannelsesindsats og optimal udnyttelse af økonomiske ressourcer i de videregående uddannelser? Og hvorfor fastholder regeringen, at kvote 1 skal være den absolutte hovedvej til videregående uddannelse med adgangsbegrænsning? Regeringens ændringer af optagelsessystemet til de videregående uddannelser betyder jo netop øget fokus på karakterer og de ting, der står på et eksamensbevis, frem for at man får mulighed for at få anerkendt sine reelle kompetencer. Det er jo det, der sker, når man forandrer kvote 2, som regeringen har lagt op til, så der bliver færre pladser. Det hænger overhovedet ikke sammen, at man fremlægger tanken om realkompetencer og samtidig laver de opstramninger, der lægges op til, men det er jo sådan set ikke noget nyt, når det gælder denne regering.

Her på falderebet har jeg et spørgsmål til regeringen, som jeg håber kan blive besvaret enten nu eller i den kommende periode, hvor redegørelsen bliver debatteret. Jeg står her med en pressemeddelelse fra HK, som er dateret den 23. november, og her siger John Dahl:

»Regeringen har bevidst fravalgt at udvikle testsystemer, der kan hjælpe lønmodtagere, så de kan godtgøre, at de opfylder kravene for optagelse på en videregående uddannelse. Oven i købet har regeringen fravalgt at deltage i et internationalt samarbejde om udvikling af testsystemer på sprogområdet.«

Det kunne jeg godt tænke mig at få ministerens kommentar til.

Bodil Kornbek (KD):

Vi har jo længe brugt og kendt begrebet kompetencer inden for uddannelsessystemet, men det har dækket de formelle kompetencer, man har fået ved at færdiggøre en uddannelse.

Forståelsen og brugen af kompetencebegrebet er dog i de senere år blevet udvidet som en konsekvens af udviklingen på ikke mindst arbejdsmarkedet. I dag knytter kompetence sig i høj grad til den enkelte person og dennes evne til at tackle kendte og ukendte situationer i tilværelsen, og det betyder også, at man har accepteret, at det formelle uddannelsessystem ikke har patent på at videregive kompetencer.

Kompetencer vedligeholdes og udvikles i allerhøjeste grad også i arbejdslivet og i fritidslivet så vel som i uddannelsessystemet. Det er det, man nu vil kalde realkompetencer, og det er disse realkompetencer, der skal anerkendes, for at vi i første omgang kan sikre ikke mindst de ufaglærte og kortuddannede, men senere også alle andre, nye muligheder og muligheder i det hele taget på det fremtidige, meget uddannelsesorienterede arbejdsmarked. I resten af Skandinavien og i EU har man allerede længe været godt i gang med at udvikle strategier for, hvordan borgerne kan få anerkendt og vurderet deres realkompetencer, og med redegørelsen har regeringen, synes jeg, taget hul på en meget vigtig hjemlig debat om, hvordan den enkelte kan opnå dokumentation for og anerkendelse af disse kompetencer.

Vi er meget interesserede i og støtter selvfølgelig i udbygge adgangen til individuel kompetencevurdering i uddannelsessystemet, for det er der i allerhøjeste grad brug for. Men vi må selvfølgelig diskutere med alle implicerede parter, hvilke metoder der skal anvendes, og hvordan sagen skal gribes an, når denne vurdering af anerkendelsen skal finde sted, bl.a. hvordan vi undgår at udhule det uddannelsesgrundlag, som findes i dag. Vi må også være opmærksomme på, at vurderingerne ikke kommer til at bero på tilfældigheder og forskelsbehandling. Jeg tror bl.a., der må kræves en stor tillid til de vejledere, der skal have mandatet til at vurdere de individuelle realkompetencer, den enkelte kommer med, og jeg tror også, der i allerhøjeste grad vil være brug for ressourcer til de enkelte uddannelsesinstitutioner. Tiltro til og accept af selve metoden til en kompetencevurdering fra alle implicerede parter er også yderst vigtig, for at hele ideen om realkompetencer kan vinde en legitim plads i uddannelsessystemet som helhed.

Vi er positive over for redegørelsen, og vi vil nøje følge arbejdet med at få indført mulighederne for realkompetence i det danske uddannelsessystem og på det danske arbejdsmarked.

Men når alt dette er sagt, er der dog også noget, som må undre mig. Jeg har meget svært ved at se sammenhængen mellem denne redegørelses indhold – det, regeringen sådan set lægger frem nu – og de tiltag, som regeringen ellers har foretaget på hele uddannelsesområdet. Disse tiltag har i den grad været ensidigt fokuseret på de faglige kompetencer, og jeg vil næsten sige, at de også har været udtryk for en manglende accept af og tiltro til realkompetencer eller, som man også bare kunne sige, livets kompetencer.

Kl. 12.45

Her kunne man jo bare nævne ændringerne i optaget for kvote 2 eller alle de besparelser, der har været i forbindelse med folkeoplysning osv. osv., noget, som i den grad har været stik modsat virkelig at få realkompetencerne i spil eller bare de kompetencer, som man jo også kommer med, når man skal ud på arbejdsmarkedet eller ind i et uddannelsessystem.

Men skulle denne redegørelse være et udtryk for, at regeringen nu vil noget nyt, vil et helt nyt spor med hensyn til forståelsen af, hvad uddannelse er, så hilser jeg det naturligvis velkommen, for der er i hvert fald brug for, at vi også anerkender alle de andre kompetencer, som det enkelte menneske har, og at det også kommer i spil på en helt anden vis end det, regeringen i hvert fald hidtil har lagt for dagen. Så man kan jo håbe, at det her er noget nyt, og så vil jeg da virkelig vente og se frem til nye tiltag fra denne her regering med en helt anden vinkel, end jeg hidtil har set.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Så er det undervisningsministeren på vegne af alle fire ministre.

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Med redegørelsen om anerkendelse af realkompetencer i uddannelserne, som er sat til behandling i Folketinget i dag, har vi fra regeringens side ønsket at sætte fokus på, hvordan vi gennem en bred indsats kan skabe langt bedre muligheder for, at voksne på arbejdsmarkedet kan udnytte og bygge videre på deres erfaringer og kunnen, særlig den viden og de erfaringer, der oparbejdes i arbejds- og foreningslivet, og som i dag ofte ikke anerkendes.

Bedre muligheder for vurdering og anerkendelse af realkompetence rummer efter regeringens opfattelse mange perspektiver. Det kan være motiverende for den enkelte, når der lægges vægt på, hvad han eller hun faktisk kan. Det vil hjælpe borgerne med at synliggøre og udnytte deres potentialer bedre. Danske arbejdspladser har brug for dygtige medarbejdere, der får mulighed for at udvikle sig og kan omstille sig. Fokus på realkompetencer understøtter kompetenceudviklingen i virksomhederne. Det kan give ledige og flygtninge/indvandrere bedre mulighed for at komme i gang med en uddannelse og kvalificere sig til arbejdsmarkedet.

En synliggørelse og anerkendelse af det, borgerne faktisk kan, vil bidrage til at øge det samlede uddannelsesniveau i samfundet.

Derfor ser jeg absolut ingen modsætning mellem redegørelsen her og regeringens uddannelsespolitik i øvrigt, hvor vi ganske rigtigt, som flere har været inde på, har et stigende fokus på den kompetencegivende del af uddannelsessystemet.

Men det er også væsentligt set i lyset af det trepartsudvalg om livslang opkvalificering og uddannelse for alle på arbejdsmarkedet, som regeringen har taget initiativ til at nedsætte, og skal også ses i samspil mellem indsatsen for ungdomsuddannelser og efter- og videreuddannelse, for så vidt angår spørgsmålet om realkompetencer.

Redegørelsen lægger op til, at der alle de steder, hvor voksne lærer noget brugbart, skal gøres en indsats for at stille skarpt på og anerkende den enkeltes realkompetencer. Det vil være til gavn for både den enkelte, virksomhederne og samfundet, når der lægges vægt på det, man faktisk kan, og ikke kun det, man allerede har papir på, som også flere har været inde på. Det vil bidrage til, at den enkelte får bedre muligheder for og tilskyndelse til fortsat at dygtiggøre sig og erhverve kvalifikationer og kompetencer, som efterspørges på arbejdsmarkedet.

I redegørelsen er der nævnt et par konkrete eksempler på, hvordan en individuel realkompetencevurdering kan lade sig gøre allerede i dag. I et af eksemplerne får en person afkortet en 2-årig installatøruddannelse på baggrund af forskellige kursusbeviser, dokumentation af kompetencer erhvervet gennem erhvervs erfaring som faglært blikkenslager og dokumentation for lederuddannelse i en idrætsforening.

Som det fremgår af redegørelsen, skal anerkendelse af realkompetence styrkes på alle rele-

vante områder i uddannelsessystemet. Det skal ske ved, at der inden for de enkelte uddannelsesområder skabes bedre muligheder for, at voksne kan få en individuel kompetencevurdering. Formålet hermed er, at den enkelte enten kan påbegynde en uddannelse, få afkortet sit uddannelsesforløb eller få udstedt et uddannelsesbevis på grundlag af en kompetencevurdering.

Redegørelsen lægger op til, at der på uddannelsesområdet, hvor det er relevant, fremsættes forslag i Folketinget om de nødvendige ændringer af uddannelseslovgivningen.

Kl. 12.50

Fra regeringens side er vi opmærksomme på, at bedre muligheder for at anerkende realkompetence også rejser en række nye krav og udfordringer, som der naturligvis skal findes løsninger på.

Før det første skal vi udvikle metoder til at sikre en pålidelig vurdering og anerkendelse af realkompetencer i uddannelserne. En anerkendelse af realkompetencer må nyde tillid både på arbejdsmarkedet og selvfølgelig også i uddannelserne. Der må ikke opstå tvivl om uddannelsernes kvalitet og niveau.

Vi skal også i fællesskab udvikle ordninger for, hvordan realkompetencer kan synliggøres og dokumenteres i arbejdslivet og i folkeoplysnings- og foreningslivet.

Information og vejledning vil spille en vigtig rolle ikke mindst i forhold til de mange, der har begrænsede eller ingen formelle kvalifikationer.

Endelig vil jeg fremhæve behovet for at tilvejebringe de rigtige økonomiske incitamenter til at anvende individuel kompetencevurdering. Det gælder i forhold til brugerne og i forhold til uddannelsesinstitutionerne.

Vi lægger op til, at redegørelsens anbefalinger og forslag bl.a. skal udmøntes gennem udvikling af handlingsplaner på de enkelte uddannelsesområder og gennem forsøgs- og udviklingsarbejde.

Jeg ser det som helt centralt, at vi ikke mindst her inddrager arbejdsmarkedets parter og folkeoplysnings- og foreningslivets aktører, sådan som også hr. Carsten Hansen fremhævede det. De skal være med til at drøfte, hvordan kvaliteten sikres, hvordan man kan dokumentere relevante arbejds- og fritidslivserfaringer, og endelig skal parterne bidrage til oplysningsarbejdet.

Udbygningen vil efter regeringens opfattelse bidrage til at fremme den enkeltes beskæftigelsesmuligheder, ikke mindst de kortuddannedes,

fordi især den gruppe kan vinde ved en anerkendelse af deres arbejds erfaringer. Samtidig vil det bidrage til en mere målrettet uddannelsesindsats og bedre udnyttelse af de samlede økonomiske ressourcer, der er til rådighed for uddannelse.

Jeg er derfor meget glad for, at der her under debatten er givet udtryk for en bred politisk opbakning til, at vi skal anerkende realkompetence. Så jeg takker Folketinget meget for den brede tilslutning til tankerne, der ligger bag redegørelsen her.

Jeg vil blot til slut nævne, at mit første skridt i opfølgningen på redegørelsen, som vi debatterer her i dag, vil være, at jeg i starten af det nye år afholder en konference med repræsentanter for så vel uddannelsessystemet, arbejdslivet og fritidslivet, og formålet er her at bidrage til en bred debat om, hvordan vi bedst muligt med afsæt i regeringens redegørelse kan fremme en anerkendelse af realkompetence.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 23:

Forslag til folketingsbeslutning om øget offentlighed om efterretningstjenesterne.

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.

(Fremsat 20/10 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Spørgsmålet om åbenhed i efterretningstjenesterne er blevet behandlet i Udvalget vedrørende Efterretningstjenesterne.

I beretningen af 6. september 2004 har udvalget udtrykt tilfredshed med, at Forsvarets Efterretningstjeneste har gennemført og vil gennemføre en række tiltag for større åbenhed.

Efterretningstjenesterne vil bl.a. oprette en hjemmeside, bidrage til forsvarsministerens årlige redegørelse, deltage i sikkerhedspolitiske møder og konferencer samt afholde seminarer med udvalgte dele af det akademiske miljø, i hø-

jere grad gå i dialog med medierne og informere om tjenesten, bl.a. ved foredragsvirksomhed, efter behov udarbejde åbne uklassificerede vurderinger af rapporter, specielt i forbindelse med Folketingets drøftelser af udsendelse af danske militære styrker til internationale operationer, og årligt samt forud for indgåelsen af forsvarsforlig udarbejde sikkerhedspolitiske risikovurderinger.

Af beretningen fra Kontroludvalget fremgår det, at jeg sammen med chefen for Forsvarets Efterretningstjeneste har redegjort for de grundlæggende hensyn til tjenestens funktionsvilkår, herunder personalets sikkerhed, som sætter visse grænser for åbenheden. Det gælder især hensynet til tjenestens kilder, samarbejdspartnere og kapaciteter, herunder tjenestens teknologi, metoder, detailorganisation og personale. I den forbindelse bliver der også orienteret om de risici, der er forbundet med automatisk at foretage afklassificering af klassificerede rapporter.

Kl. 12.55

Regeringen og udvalget er enige i, at hovedvægten i Forsvarets Efterretningstjenestes virksomhed bør forblive rapportering baseret på lukkede kilder og på materialer fra samarbejdspartnere. Det er denne rapportering, der er tjenestens raison d'être eller eksistensberettigelse. Regeringen støtter denne beretning og kan helt tilslutte sig disse retningslinjer for FE's fremtidige åbenhed.

Når det så er sagt, laver det ikke om på det, jeg sagde under behandlingen af B 194 den 12. maj i år: at jeg ønsker størst mulig åbenhed uden at gå på kompromis med det, jeg lige har sagt, altså med den hemmeligholdelse, som er nødvendig for en organisation som Forsvarets Efterretningstjeneste. Flere tiltag er så også under implementering i forlængelse af den debat, vi havde i Folketinget den 12. maj i år, og efterfølgende den redegørelse, som Kontroludvalget har afgivet.

Med hensyn til oprettelsen af en hjemmeside har FE i en pressemeddelelse i går oplyst, at den vil blive åbnet på onsdag den 15. december. Jeg har allerede nu bedt Forsvarets Efterretningstjeneste om et bidrag til min årlige redegørelse for 2004.

Med hensyn til møder og konferencer med det sikkerhedspolitiske miljø har FE allerede taget initiativer til dette. Der er aftalt en række seminarer med danske forskere og eksperter i 2005. De første har været afholdt i 2004, og flere vil følge i 2005. Så vidt jeg er orienteret, er det al-